

Arrest

nr. 139 730 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2013 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. GRUSZOWZSKI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer,

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Aan de betrokkene werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19.11.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene kreeg meerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Het laatste bevel van 03.10.2013 werd hem betekend op 19.11.2013.
Betrokkene heeft evenwel nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Hij heeft daarenboven een aanvraag 9bis ingediend op 24.09.2013.”*

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster is op dezelfde wijze gemotiveerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt onder meer de schending aangevoerd van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het luidt onder meer als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)”

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: “ Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

Er wordt geen rekening gehouden met de integratie van verzoekers, noch met het schooltraject van de kinderen.”

2.2. De verwerende partij doet dienaangaande in haar nota het volgende gelden :

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing zou stellen dat automatisch een inreisverbod van drie jaar dient te worden opgelegd indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. De verzoekende partij meent dat dit een verkeerde interpretatie is van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en zij voert aan dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden bij het opleggen van een inreisverbod.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij voert in haar enig middel aan dat de voormelde bepaling aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de mogelijkheid geeft om een inreisverbod op te leggen van minder dan drie jaar. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat niet nader wordt gemotiveerd waarom een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat automatisch toepassing zou worden gemaakt van een inreisverbod van drie jaar, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing ontegensprekelijk de specifieke situatie behandelt waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat zij heeft nagelaten om uit eigen beweging gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten , haar betekend op 19.11.2013.

De verzoekende partij betwist ook nergens in haar inleidend verzoekschrift, dat zij inderdaad niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting heeft voldaan. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de

bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verweerder laat nog gelden dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gehouden is om bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder beklemtoont nogmaals dat dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de

staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

Verweerder merkt voorts op dat de verzoekende partij zich in haar inleidend verzoekschrift tevens beperkt tot algemeen theoretische beschouwingen nopens de mogelijkheid om desgevallend een inreisverbod voor een korte duur dan drie jaar op te leggen. Dienaangaande laat verweerder evenwel gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de duur van het inreisverbod in casu onredelijk zou zijn.

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

Verweerder herhaalt nogmaals dat de verzoekende partij in haar enig middel nergens de concrete motieven van de bestreden beslissing betwist, zodat dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Terwijl de kritiek m.b.t. het schooltraject van de kinderen werd behandeld in het beroep dat werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.10.2013.

Het inreisverbod is geen maatregel van verwijdering, zodat de kritiek m.b.t. de een onderbreking van het schooltraject geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

De verzoekende partijen betogen dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de bestreden beslissingen afdoende werden gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de door de verzoekende partijen niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar de verwerende partij verwijst naar het 2° van deze bepaling, dient te worden vastgesteld dat deze omstandigheid haar weliswaar verplicht om een inreisverbod op te leggen, maar dit impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

In de bestreden beslissingen wordt nog gesteld dat de verzoekende partijen nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, maar daartegenover stellen de verzoekende partijen dat geen rekening werd gehouden met hun integratie en al evenmin met het schooltraject van de kinderen. Deze elementen kunnen inderdaad worden beschouwd als zijnde deel uitmakend van de specifieke omstandigheden van het geval.

De verwerende partij stelt dan nog wel dat de kritiek met betrekking tot het schooltraject van de kinderen werd behandeld in het beroep dat werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2013, en dat het geen betrekking kan hebben op het inreisverbod, dat geen verwijderingsmaatregel is. Echter blijkt op geen enkele wijze dat het schooltraject van de kinderen –ook een element dat *in casu* de individuele situatie van de verzoekende partijen kenmerkt- door de verwerende partij ooit eerder werd betrokken bij de afwegingen die specifiek moeten worden beoordeeld in het kader van het vastleggen van de duur van het inreisverbod, zodat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar zij wil doen aannemen dat dit thans geen relevant gegeven kan zijn. Hetzelfde kan worden gesteld waar het schoolgaan van de kinderen door de verwerende partij niet werd aanvaard, in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Immers, uit de aangevochten beslissingen blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

2.4. Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2013 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS